

Měl jsem psa a kočku

(O zvířátkách)

Bylo kolem páté odpoledne, asi ten čas, kdy se lidé vyrojí z kanceláří do ulic a pospíchají domů. Vystoupila jsem z tramvaje na Andělu v Nádražní ulici. Všimla jsem si malého hloučku lidí, nesměle postávajících kolem muže před obchodem s botami Baťa. Ten pán nebyl ani vysoký, ani nízký, nebyl ani slušně oblečený, ale zase ani nijak zanedbaný. Nevypadal úplně pražsky, ale nevypadal zase nijak cizokrajně. V davu bych si ho zřejmě ani nevšimla. Stál uprostřed hloučku a zhluboka se nadechoval. Přistoupila jsem blíž. Muž zakřičel z plných plic: „Měl jsem psa a kočku!“

Někteří lidé spěchající z práce domů se ani neotočili a valili se dál svou cestou. Jiní na muže hodili letmý pohled, zabručeli si pod fousy pár názorů a také pokračovali. Další přistoupili, a přidali se jako já do hloučku kolem muže.

„Cože?“ zeptal se kdosi.

„Měl jsem psa a kočku,“ odpověděl mu muž, a pro případ, že by nebylo jasno, nabral znovu do plic vzduch a na celé náměstí znovu zahalekal: „Měl jsem psa a kočku!“

„Je to blázen,“ mínil jakýsi pán ve vyžehleném obleku s upravenou kravatou. Několik podobných mručením přizvukovalo.

To už se ale muž ozval znovu, ještě hlasitěji: „Měl jsem psa a kočku!“

„Ten má dost,“ ušklíbl se mladík v širokých kalhotách.

„Není mu nic,“ zasmál se jeho kamarád ironicky.

„Měl jsem psa a kočku!“ pokračoval muž.

„Je to šílenec,“ špitla dáma s přemalovaným vrásčitým obličejem.

„Je to anarchista,“ zabručel důstojný zavalitý pán v klobouku.

„Je to umělec,“ usmál se brigádník z pekárny Paul na rohu.

„Je to nosorožec,“ mínil smrdutý zarostlý muž s pet lahví Braníka.

„Je to chudák,“ zaštkala matka s kočárkem.

Chtěla možná ještě něco dodat, ale muž ji přerušil hlasitým výkřikem: „Měl jsem psa a kočku!“

„Třeba hlásá nějakou víru,“ dohadovaly se dvě brýlaté studentky s ofinou.

„Nebo žebrá o peníze,“ zamyslela se slečna v přiléhavém oblečení dřevěném na nevhodných místech.

„Nebo o ta zvířata...“

„Měl jsem psa a kočku!“

„... nebo o ta zvířata nějak přišel a teď je chce dostat zpět,“ dumal roztřeseným hlasem stařeček s kulatými brýlčkami.

„Měl jsem psa a kočku!“

Nějaký vtipálek k muži zezadu přistoupil a poklepal mu na rameno: „Promiňte pane, co že jste to měl?“

„Měl jsem psa a kočku,“ odpověděl mu muž.

„Měl jsem psa a kočku,“ řekl vtipálek zamýšleně. Pak náhle, jako by se mu rozsvítlo.

„Měl jsem psa a kočku!“ zakřičel ten vtipálek tak hlasitě, jako předtím muž, který ho hned nato podpořil: „Měl jsem psa a kočku!“

V hloučku lidí to začalo hučet víc než předtím.

„Měl jsem psa a kočku,“ řekla si jakási dáma polohlasem.

„Měl jsem psa a kočku,“ řekl i její muž.

„Měl jsem psa a kočku!“ zakřičeli oba naráz.

A po nich další, a další.

„Měl jsem psa a kočku! Měl jsem psa a kočku! Měl jsem psa a kočku!“

Celý Anděl burácel. Vylekalo mě to. Nastoupila jsem do tramvaje a odjela na Smíchovské nádraží. Jen co jsem vystoupila, už jsem slyšela z podchodu: „Měl jsem psa a kočku!“

Nastoupila jsem do vlaku, do vlaku do Dobřichovic. Celou cestu každý cestující nepřičetně křičel: „Měl jsem psa a kočku! Měl jsem psa a kočku!“

Doběhla jsem domů z nádraží a sundávala si v předsíni kabát. Ze zrcadla na mě hleděl můj odraz.

Neříkej to, neříkej to! Modlila jsem se v duchu.

Odraz v zrcadle se škodolibě pousmál a zhluboka se nadechl.